

HOUTS. K OOL

A5

Artzine

DE

Nummer 4

NIEUWE

Zaargang 2

16MM

ANALOG OR DIE!

Iris van Dongen is beeldend kunstenaar en maakt deel uit van *Kimberly Clark*

+ www.artnews.org/irisvandongen

+ www.artnews.org/kimberlyclark

Paul Haworth is schilder, schrijver, performer

+ www.homelovin.co.uk

Sam de Groot is grafisch ontwerper, uitgever en oprichter van *TRUE TRUE TRUE*

+ www.samdegroot.nl

+ www.truetruetrue.org

Rob van Kranenburg is denker en docent

+ www.theinternetofthings.eu

Matrijs van Merg is beeldend kunstenaar

Twan Mul is striptekenaar en gamedesigner

+ www.twanmul.com

Rikkert Paauw is ruimtelijk ontwerper

en mede-oprichter van *de Vechtclub*

+ www.foundationprojects.eu

+ www.stortplaatsvandromen.nl

Manon Bovenkerk is beeldend kunstenaar

en curator *ZAAL5*

+ www.manonbovenkerk.nl

+ www.zaal5.nl

Jason Coburn is beeldend kunstenaar, schrijver en curator

+ www.jasoncoburn.tumblr.com

Marco Douma is multimedia kunstenaar,

ontwerper en oprichter van *Beeldhonger*

+ www.marcodouma.com

+ www.beeldhonger.com

Hidde van Schie is beeldend kunstenaar

en muzikant

+ www.hiddevanschie.nl

+ www.myspace.com/hiddevanschie

Ties Ten Bosch is beeldend kunstenaar

+ www.tiestenbosch.com

Maurice Bogaert is beeldend kunstenaar

+ www.mauricebogaert.nl

Bram Nijssen is grafisch ontwerper

+ www.bramnijssen.com

hOUTSKOOL #4 JAARGANG 2

verschijnt vier keer per jaar

519 / 750

REDACTIE

Ties Ten Bosch, redacteur generaal
Maurice Bogaert, redacteur generaal
Bram Nijssen, designmeester

MET BIJDRAGEN VAN

Twan Mul, Matrijs van Merg,
Paul Haworth & Sam de Groot,
Rikkert Paauw, Rob van Kranenburg,
Manon Bovenkerk, Iris van Dongen
Jason Coburn & Marco Douma
& Hidde van Schie

hOUTSKOOL

Postbus 1446
3500 BK Utrecht

MOGELIJK GEMAAKT DOOR

Drukkerij Pascal, Utrecht
(Partner van MVO Nederland)
www.drukkerij-pascal.nl
GrafieHoek Afterpress, Utrecht
www.grafiehoek.nl
BühmannUbbens/
Paperdesk, Zutphen
www.paperdesk.nl
www.bup.nl

Het omslag is gedrukt op
Butterfly Roze 120 grams,
FSC Mixed Credit.*
Het binnenwerk op *Revive 100*
White uncoated 120 grams,
100% FSC recycled, EU Ecolabel.

CO,

Ondernemen in de kunsten, cultureel ondernemerschap, termen waar kunstenaars al jaren mee om de oren worden geslagen. Cultureel ondernemerschap betekent zoveel als zelf je broek ophouden met het maken van kunst of dingen die er zijdelings mee te maken hebben. Vooral dat laatste daar richt kunstenaars&co, dat nu kortweg CO heet, zich op. Hoe kun je op andere manieren dan met kunst maken geld verdienen? Een onnozele gedachte. Zou je niet moeten investeren in goede kunst, in plaats van kunstzinnige bijbaantjes?

Zelf onze broek ophouden dus. Crowd funding is hier het nieuwe toverwoord. Het werkt als volgt; je vraagt veel mensen om een klein beetje geld en als je dan veel mensen vraagt, heb je veel geld. Geen nieuw principe natuurlijk. In 2005 kwam Alex Tew op het lumineuze idee voor de Million Dollar Homepage. 1 miljoen pixels, voor elk 1 dollar. Kassa. Crowd funding werkt dus. Maar hoe vaak kun je een miljoen pixels voor \$1,- per stuk verkopen?

Crowd funding kost onnodig veel tijd en energie als iedereen een beetje in het wilde weg gaat staan crowd funden. Stel je voor

dat elke keer als je naar het museum gaat er een horde crowd funders voor de deur staat. "Mag ik u misschien iets vragen.."

Dat moet worden gestroomlijnd. Gelukkig is er het initiatief MicroMecenas van Niels Jansen, met een officieus keurmerk van Carolien Gehrels, wethouder Kunst en Cultuur in Amsterdam (u weet wel die mevrouw die in 2006 zo enthousiast stenen door de gevel van de oude Sandbergvleugel van het Stedelijk in Amsterdam stond te gooien). Op de site staat te lezen dat het 495 euri per jaar kost om je als kunstenaar aan MicroMecenas te verbinden. Oke, maar wie staat wie hier te crowd funden? Als je niet oppast, wordt je zelf gecrowdfund. MicroMecenas is niet enig in zijn soort, het AFK bijvoorbeeld heeft Voordekunst.nl opgericht. Een online platform waar je ideeën mag proberen te verkopen. Een mooie site, die al bijna werkt.

Nee, er moet een onafhankelijk instituut komen. Dus wij dachten, als we nu allemaal, alle Nederlanders, een klein deel van ons salaris in een pot stoppen, dan laten we dat vervolgens verdelen door mensen die er verstand van hebben. Crowd funding, leuker kunnen we het niet maken, wel makkelijker.

Personalialia, Credits & Editorial

Atelier⁺ by RIKKERT PAAUW

Andy de Fiets: Letter To Robin Kinross by PAUL HAWORTH & SAM DE GROOT

MATRIJS VAN MERG

Centerfold by ROB VAN KRANENBURG

Scrapbook by MANON BOVENKERK

Review by JASON COBURN & MARCO DOUMA & HIDDE VAN SCHIE

Self by IRIS VAN DONGEN

Prijsvraag

B-Side by TWAN MUL

p.2-p.3

p.4-p.5

p.6

p.7

p.8-p.9

p.10-p.11

p.12-p.13

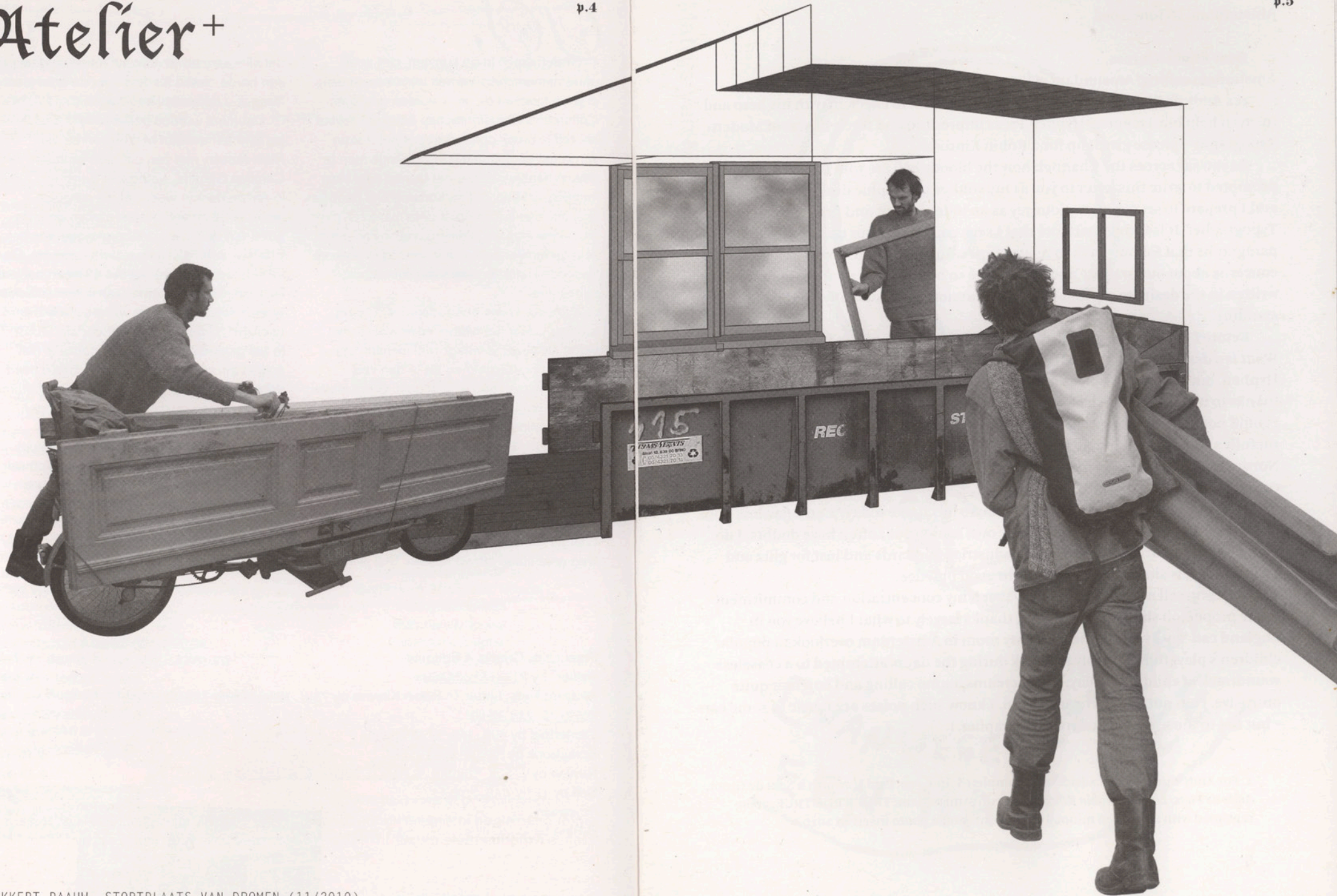
p.14

p.15

p.16

© Joost van den Broek

Amsterdam, 16 June 2008

Dear Robin Kinross,
Amsterdam calling! Amsterdam calling!

It's Andy de Fiets, writing from the Netherlands, to check in with his hero and (heaven help him) mentor: Hyphen Press impresario and torch-bearer of Modern Typography – please give it up for... Robin Kinross!

As you say across the Channel: how the bloody hell are you, Robin? I am prompted to write this letter to you as my studies in 'graphic design' draw to a close and I prepare to set out on my journey as an independent and professional Modern Typographer. It is fitting therefore that I seek counsel in your opinion. In the paragraphs that follow I wish to relate stories from my life, to share thoughts and concerns about our practice and (if I may be so bold) to pick your brain. It has been written in the desire to prompt critical discussion and, hopefully, mutual understanding.

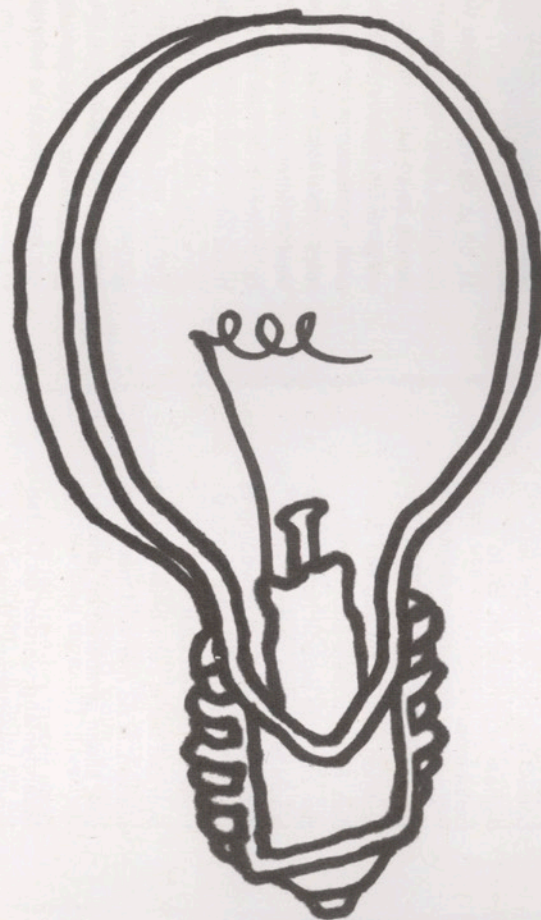
Before I go on, allow me to offer my congratulations on the fourth edition of *What is a designer*. This seminal work is the undisputed standard-bearer for Hyphen, one which has a place close to my heart (both figuratively and literally, thanks to its new pocket-size). As I was reading this fourth edition, however, I could not help but notice eight typos. I hold no doubt that you yourself have ruefully spotted them, but, in the likelihood that there will be further editions of Norman's giving masterpiece, I would not be able to forgive myself if I did not communicate them to you at once: [...] ¹

Is it wrong to assume that such errors are inevitable today? Can a flawless book exist in 2008? I hope so, not least for my own sanity, but I often have doubts, I do. This impatient world, with its failing industrial standards and lust for glitz and whimsicality, is simply not conducive to good practice.

I offer myself as an example. I have seen my concentration and commitment to the proper job slip in recent weeks, thanks largely to what I believe you in England call 'anti-social behaviour'. My room in Amsterdam overlooks a popular children's playground; thusly my work during the day is attempted to a ceaseless soundtrack of children at play; their screams, name-calling and laughter quite obtrusive. I am not hard of heart, Robin. I know such noises are music to some ears – but not to those of the Modern Typographer. [...]

1. For Andy's unsolicited advice, and complete letter, see: Paul Haworth & Sam de Groot, *Andy de Fiets: Letter to Robin Kinross*, 1st edn, Amsterdam: TRUE TRUE TRUE, 2009; reprinted with seventeen minor amendments and a photo insert in 2010.

Matrijs Van Merg No 8 (2010)

[VANWEGE BEZUINIGINGEN]
EEN HALF IDEE

BY ROB VAN KRANENBURG
(11/2010)

Als ik op de Dam ga staan met een ontvanger voor radio in mijn hand, dan heb ik radio. Bouw ik een ontvanger voor televisie, dan heb ik televisie. Eigenlijk is er altijd radio en televisie, overal om ons heen. Wij richten ons echter op de apparaten en de kanalen die de output leveren. Meestal verwarren we die dan met de mogelijke connectiviteit (de mate waarin iemand kan communiceren via zoveel mogelijk zintuigen en kanalen) die er in onze omgeving is.

Er is een halve eeuw gewerkt om computers sneller, kleiner en genetwerkter te maken, maar er is niet nagedacht over de interface, over hoe wij intuïtief willen communiceren met onze omgeving en de mensen en de dingen daarin. In 1992 schrijft Mark Weiser (XEROX_PARC) zijn meest bekende artikel

in onze steden, onze 'slimme' steden.

En nu zijn ze overal; chips, sensoren, camera's, lezers, slimme kleren, draadloze verbindingen van boven met satelliet, van onder met RFID en via draadloze netwerken wordt alles dicht gebouwd met het vermogen iets digitaal te benaderen. En te benoemen.

De dichters weten dat iets benoemen gelijk staat aan iets doen. Het kan niets anders meer zijn, zie je. Je berooft het van zijn kracht te kunnen veranderen, te durven te worden, in beweging te zijn. Te leven. Zelfs denk ik, maar vrienden denken daar anders over dat het je zelfs belemmert te sterven. Ik zie niemand meer sterven, alleen jammeren en janken.

Maandenlang werden de Duitse jagers neergehaald terwijl ze vlak naast Engelse *spitfires* of zware bommenwerpers vlogen

In zo'n situatie waarin niet meer duidelijk is wat zendt en wat ontvangt wordt alles een medium.

Haar gedachten vlogen alle kanten op. De radio stond zachtjes op in de mooi verlichte lege kamer. Er hing niets aan de muren. Ze dronken water uit een fles. Er zat een beugeldop op.

Ja, oh ja, de vogels. Waar waren de vogels naar toe en waarom bleven ze zo halsstarrig aandacht vragen? De mussen verlieten de stad, soms zag je een duif scharen, meer lopen dan vliegen. Veel kinderen moesten beamen op school in de klas dat ze nog nooit een roodborstje hadden gezien, laat staan een pimpelmees. Een bij, wel soms. De bijen komen naar de stad. Had zij wel eens een bijenkolonie in de stad gezien? Maar of dat genoeg was om het evenwicht te herstellen?

Hij vroeg het haar nog eens: Wat denk jij, is het genoeg?

DE WERELD

'The Computer for the 21st Century' met de openingszin:

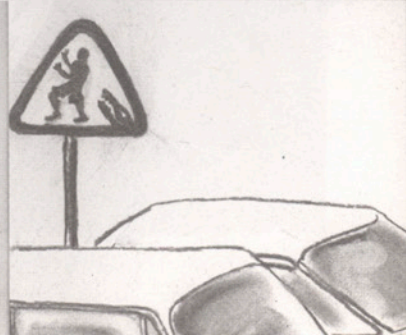
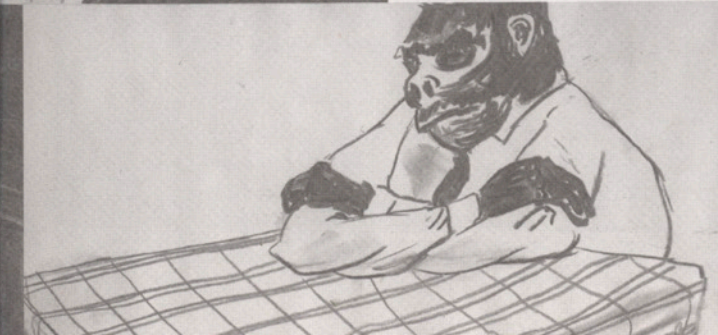
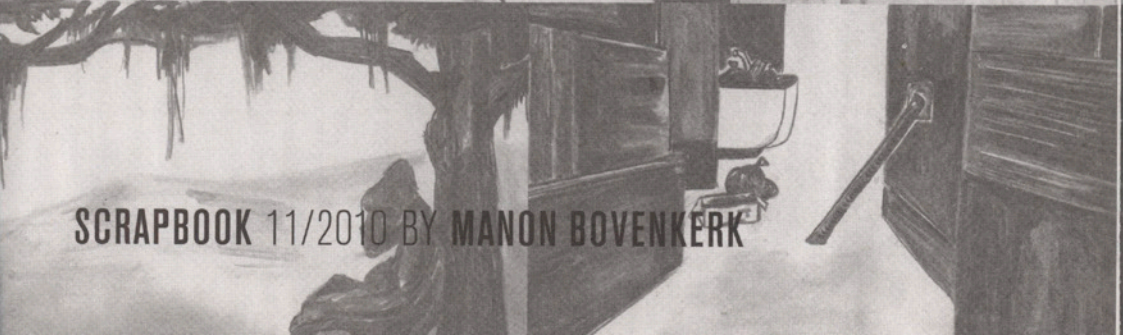
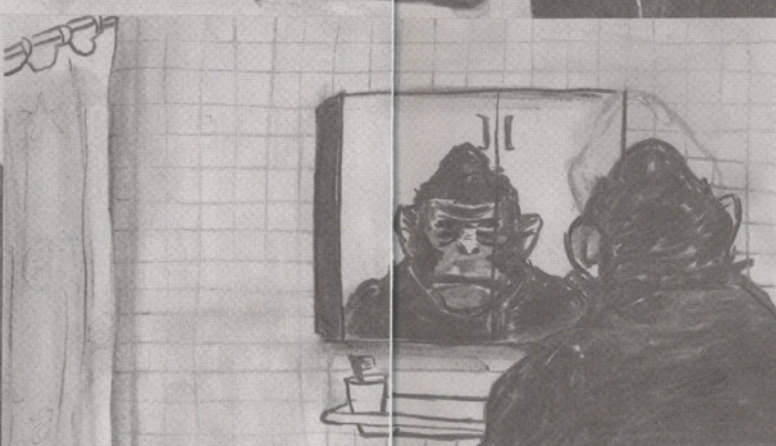
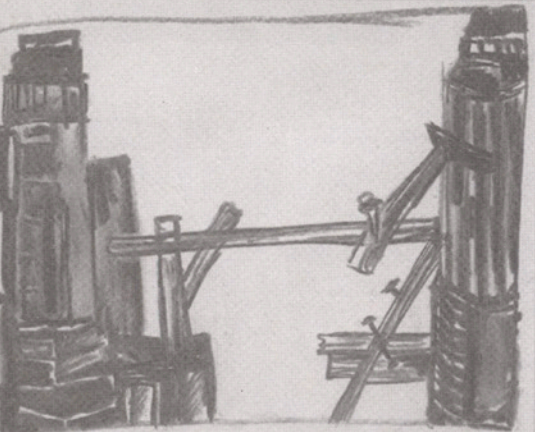
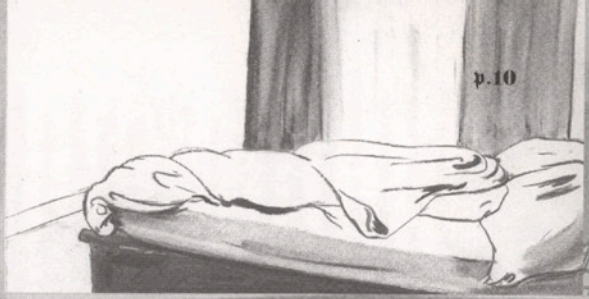
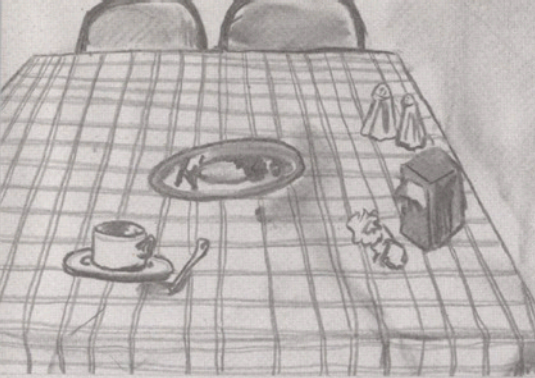
"Technologieën die de grootste veranderingen teweeg brengen verdwijnen uiteindelijk. Zij weven zichzelf in de sluijer van alledag totdat zij er niet meer ervan te onderscheiden zijn."

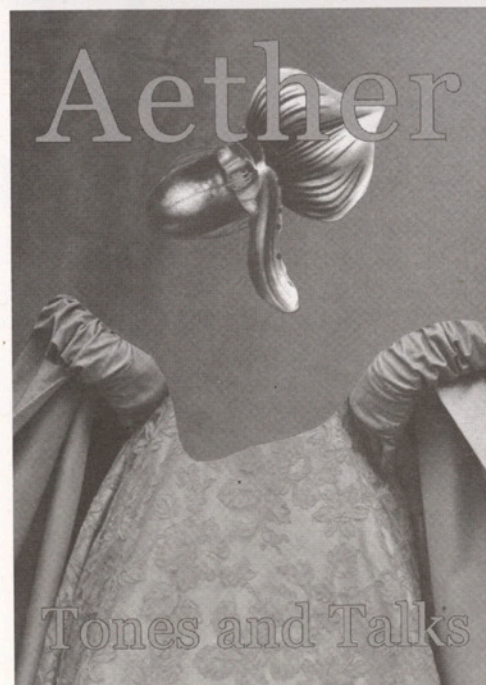
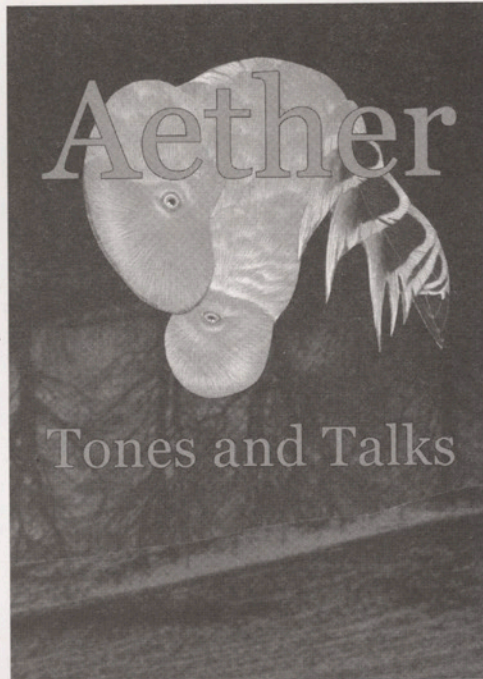
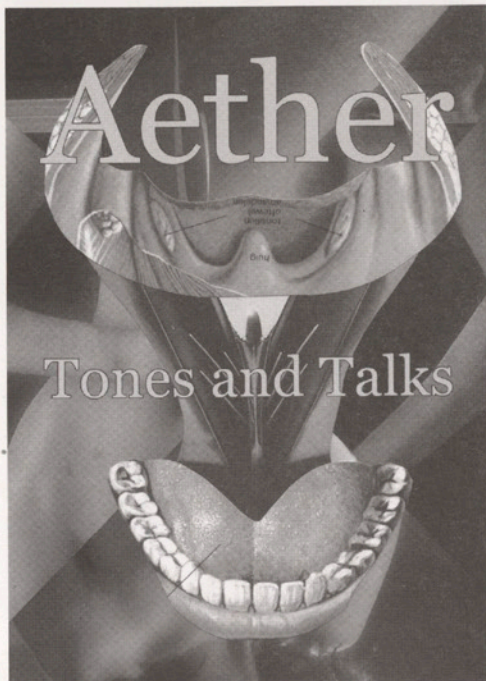
Hij vraagt zich af waarom hij nog steeds communiceert (zoals wij nu) met zijn computer via de muis en het toetsenbord. Het ontwerp van de muis stamt uit 1964. De computer in 1964 is een CRAY_2. Die vult een halve kamer. Hij stelt voor om de communicatie hardware uit de computer te halen en die in te bouwen in onze dagelijkse omgeving: in onze kleren zodat ze 'slim' worden in de apparaten die we dagelijks gebruiken, in onze stoelen (die zich zo op ons gedragspatroon kunnen instellen), in de architectuur van onze huizen (zodat die kunnen anticiperen op onze mood als we thuiskomen) in onze kleren, en

voordat ze doorhadden dat de Engelse vliegtuigen een zender in hun neus hadden die de radar op de grond liet weten; 'vriend; geen vijand'. Dit was het begin van RFID; *radio frequency identification*. Draadloze communicatie; een zender en een transponder, een chip met een kleine antenne. De zender stuurt voldoende energie uit om opgepikt te worden door de antenne. De antenne activeert de chip en die zegt: "Hier ben ik" en stuurt zijn unieke nummer door. Dat nummer wordt doorgestuurd naar een database. In die database (of in het interne geheugen van de RFID lezer) kan aan dat nummer een actie worden gekoppeld – de deur mag open bijvoorbeeld in het geval van RFID op een toegangspas of de naam en adres van de poes of hond komt tevoorschijn, opgeslagen in de chip van uw huisdier. In je kleren. In je boodschappen. In de taxi's, de auto's, de fietsen, de tuktuks, kinderwagens, rolstoelen en bromfietsen.

Rob van Kranenburg is als denker en docent werkzaam op het kruispunt van kunst, cultuur, maatschappijvraagstukken en technologie. Zo was Rob in het verleden programmeur bij de Balie, hoofd Public Research bij de Waag Society, lector op de HKU en oprichter van Council, een denktank die zich bezicht houdt met de sociale en filosofische implicaties van het zogenaamde Internet of Things. Als innovatie consultant houdt hij zich bezig met onderhandelingsstrategieën voor nieuwe technologieën, op dit moment zijn dat ubicomp en rfid (radio frequency identification). Daarnaast is de relatie tussen het formele en informele binnen economisch en cultureel beleid onderwerp van onderzoek. En hij houdt zich bezig met de voorwaarden voor een duurzame culturele economie.

Review

AETHER: TONES AND TALKS is een live-talk-show over experimentele elektronische muziek. De talkshow is een initiatief van beeldend kunstenaars MARCO DOUMA, JASON COBURN en HIDDE VAN SCHIE, en vindt eens in de zes weken plaats bij kunstenaarsinitiatief B.A.D in Rotterdam. Waar het onderdeel uitmaakt van de B.A.D EVENTS. AETHER: TONES AND TALKS is ontstaan vanuit het enthousiasme en interesse voor kleinsschalige experimentele muziek die deze kunstenaars met elkaar delen. De avonden zijn in 2010 gestart, er zijn tot nu toe zeven edities geweest. **Doel van de avonden is om publiek ingang te verlenen in een wereld die doorgaans door puristen wordt bevolkt. Aan de hand van een gesprek met de optredende artiesten worden beweegredenen, werkwijzen en technische aspecten in het werk naar boven gehaald.**

Het format van de avond is eenvoudig. Per aflevering zijn er twee artiesten die, na een kort informeel interview, een optreden doen dat ongeveer 30 minuten duurt. Daarna kan het publiek eventueel nog vragen stellen. Tussen de optredens in, is er het onderdeel 5 Records That Matter, waarin een derde gast, de volgens hem of haar vijf belangrijkste platen aan het publiek laat horen. De uitgenodigde gast is zelf niet bekend als muzikant, maar van hem of haar is wel bekend dat hij of zij een grote affiniteit met muziek heeft. Elke editie kent weer verrassende keuzes, die het publiek prikkelt om op onderzoek uit te gaan.

AETHER: TONES AND TALKS is opgezet vanuit onze eigen interesse voor hedendaagse experimentele muziek. De afgelopen zeven afleveringen zijn een reis geweest langs diverse uiteinden van het muzikale universum. Een grote verscheiden-

heid aan klanken en artiesten hebben wij aan het publiek kunnen voorstellen. De eclectische spacemuziek van STELLAR OM SOURCE, rondzingerende electromagnetische velden van WOUTER JASPERS, het ruimtelijke minimalisme van ROEL MEELKOP, de spannende toonmogelijkheden van een gitaar zonder ook maar één akkoord gehoord te hebben door MACHINE-FABRIEK, een architectonische luistersessie met JUSTIN BENNET, het donkere klankspectrum van MACHINIST waarbij de zaal als instrument aan deel nam, het eigen hand gemaakt elektronische instrumentarium van THOMAS MARGOLF, de platen reconstructies van DJ PEDAGOG of de intieme geluidsexercities van FRANS DE WAARD.

Het is slechts een greep uit het korte, maar nu al rijke verleden. De avonden hebben een intieme sfeer en het publiek wordt uitgenodigd om nieuwsgierig te luisteren. Het komende jaar willen wij dit muzikale universum verder laten uitdijen.

Voor volgend jaar staan er naast de reguliere AETHER: TONES AND TALKS ook twee AETHER: SPECIAL EDITIONS geplanned met op 18 februari een duo-concert van VRIL en ANNE FRANK ZAPPA. VRIL is een samenwerkingsproject van CHRIS CUTLER (PERE UBU, HENRY COW, SCIENCE GROUP), ALAN JENKINS (THURSTON LAVA TUBE, CORDELIA), BOB DRAKE (5UUS, SCIENCE GROUP) en LUKAS SIMONIS (COOLHAVEN, DULL SCHICKSAL). Een *Internationale Experimentele Supergroep* dus. ANNE FRANK ZAPPA is een project van ELLE BANDITA, JERRY HORMONE en MARCEL WIEBENGA. Alledrie opgegroeid in de Rotterdamse Punkscene. Voor januari hebben wij het programma nog niet rond, maar in maart komt innovatieve celliste BELA EMERSON en het trio GARETH DAVIS, JAN EN ROMKE KLEEFSTRA.

SELF

p.14

IRIS VAN DONGEN (2010)

DE BIBLE BELT KAN WEER ADEMHALEN. OOK DE BTW OP BLACK METAL GAAT OMHOOG. WIE ZIJN DEZE GITARISTEN EN IN WELKE BANDS SPELEN ZIJ? ONDER DE BESTE INZENDINGEN WORD EEN GRIME SET VERLOOT. (OVER DE UITSLAG WORDT NIET GECORRESPONDEERD)

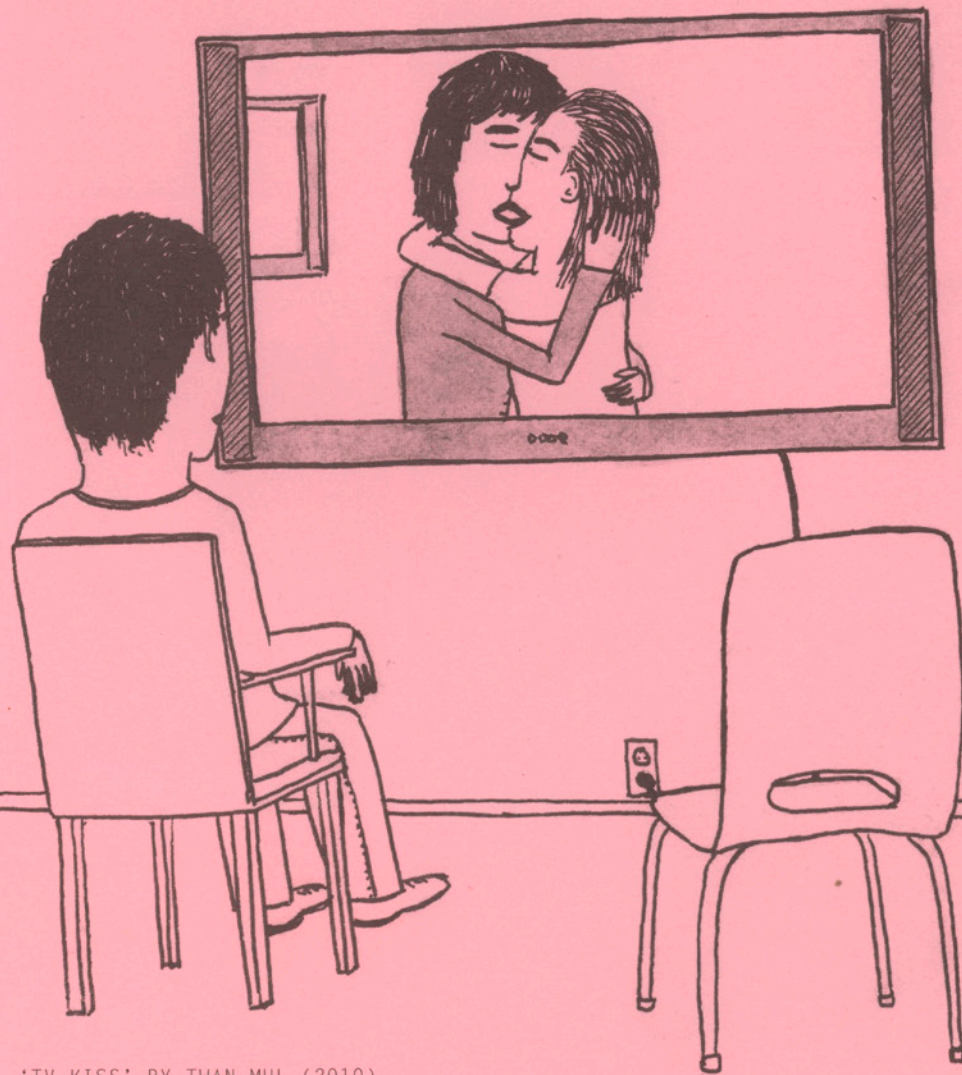
p.15

contest

POSTBUS 1446, 3500 BK UTRECHT

B-SIDE

p.16

'TV KISS' BY TWAN MUL (2010)